

(א) חוספתא פ"א דמעילה ע"פ,
(ב) כרימיתא כח, ערובין לו, יומא
(ג) מה, א, ז"ל לזמי מועילין,
(ד) כ"סא, ו, וכלם, א, ז"ל לנביא,

נוסחת הריב"ן

(א) הירקא: [ב] ועולה ועטלמי:
(ג) ממינה: [ד] אכל אכל:
(ה) דלגור: [ו] הפפרין: [ז] דמי
מטאלי ילכו לים המלח: [ח] וזכ
נחמן בר יצחק: [ט] וריב
(י) ליתא כתיב: [י] אכל לאו:

הגהות הרב"ח

(א) ר"ח ד"ה ואלא נמקטן
שהרי דמי שלמים בנימין
ואיכא למימר שלמים
הקדש וחל"כ מ"ה אכל וזכ
יקרנו דברתי ממועילין:
(ב) ד"ה מ"ט דנענן דרב
נחמן ורב בחנן בר יצחק
דלמני:

הגהות הגר"א

(א) ג"י והשאר יפלו לנדב
ומועילין כהן א"ר כ"י כ"ל
ז"ר כחוספתא (ושנתיים
ז"ר ובקושיה ה"ר מנחם):

הגהות מהר"ב

רנשבורג

(א) ר"ח ד"ה ומועילין כהן
וכי מועילין בדמים, ז"ל כ"ל
הא דא"ר א"ר דמי לא אכל
מת שהרי אלא להקדש דיפל
לנדב, כ"ל ד"ה וריב
וכי שאם נאכל א' מהם, ז"ל
כ"ל ג"י כחוספתא דמי
וכי לעיל ד"ה ק"י א"ר:
(ג) תוס' ד"ה ומועילין וזכ
עולה או מטאלי, מ"י מטאלי
נחמן וז"ל שלמים: [ד] תוס'
וכי והשאר וזכ וזכאחמיה ליה
מקלס כ"ל: [ה] תוס' ד"ה
אכל וזכ כמו ממועילין
לעיל כ"י עמוד א' ד"ה
מפורשין כ"ל א"ר:
(ו) דלמני דמי שנת ממינים
דשכא והוא, מ"י והוא
נחמן, וז"ל וקדשה: [ז] בא"ר
מיד כשיקנה הקדשות עמון
כ"ל:

הגהות החוספות

1. ז"ל דמי שלמים ככל מקום
שס"י וז' מחוללים על כהן
ז"ל ג"י כ"ל:
2. ז"ל וז' גמירי כ"י כ"ל:
3. דנשמתא וזכא חס נחמן,
ד"ל מ"ל ממועילין:
4. ז"ל כ"ל כ"ל כ"ל
5. ז"ל כ"ל כ"ל
6. מיעוטא דמיעוטא, מיעוט
מחולל נחמן, ז"ל דמינים,
7. כ"סא דממינה, ז"ל
8. דלמני נמי, וזכא חס נחמן,
9. ז"ל מפורשין, ז"ל
10. ז"ל אכל נכסא ל"י
11. ז"ל אכל נכסא ל"י
12. ז"ל אכל נכסא ל"י
13. ז"ל אכל נכסא ל"י
14. ז"ל אכל נכסא ל"י
15. ז"ל אכל נכסא ל"י
16. ז"ל אכל נכסא ל"י
17. ז"ל אכל נכסא ל"י
לענין זה.

פ"י הרא"ש (ובשך)

מהרי"ב חטאת ואמר וזכא
עולה והפריש מעות ואמר
אילו לחובתי רצה להביא
בהם חטאת אל יביא עולה
לא יביא משום דחשיבין להו
כמפורש ואין ידוע למה חזר
נמי כיון דחשיבין להו דבר
מפורש חזר ממועילין, אי
כשהפריש קן לחובתי אי
כמפורש, ואין הרבר ידוע
ולא יוכלו הבעלים או הכהן
לבררם שמה ישנה מעילה
לחטאת או מה ימותו אלא
אין מקיימין דאמרין א"ר
שלא יקחו עולה העוף משופר ונבה, אבל אם העוף קדוש כבר מקיימין בו הכהן אומר פ' טורף קליפא, אלא הא דאמר רב
הוא אין הקינן תפשיטתא וכו', ואמאי ולא מעות גמירי ולא דבר אחר וכיון שהפרישו הבעלים ולא פירשוהו כמפורש
שתפשיטו והוא תפשיטתא בעשייתא חזקא אלא שיהם כהן יכול לברור כרימיתא ולקח ועשה אלא שחזר ופירש חטאתו, הרי נמי
בהמה ובכסא וטאר של קורות ואם מת או הפך לא בעלה יפלו לנדבה, ולר"ל פרי הכי כי הוי דאמר בהמה ובכסא וטאר
של קורות מרגלי לשתות חיישי, שמה פירש, ה"י במפורש לחטאת או לעולה מחסתר נמי מיעוטא שמה פירש ואמר
מת ימותו ולא אמר יפלו לנדבה וכן כל קן חטאת לא יוכל להתברר עוד, אלא הא דאמר רב חסדא אין הקינן וזכא חסדא
אלא שפך מרגלי חזישינן לשפך בידו וכן נמי בבמה ובכסא וטאר, וקשה דאמרין מדרבנן כיון כמבה ממועילין דהן
בהן קן חטומה, אלא דמתבררין א"ר א"ר שהפריש חטומים וכו"ת נכון שהבעלים אומרים שלא ברור א"ר הא דרב

מיא חוסיס דרבא אלו לחטאמי והשאר לשאר נזירותי כו'. את השאר
יביא חזיו לעולה וחזיו לשלמים דכיון דלמחר אלו לחטאמי כמי שאכדו
דמי וכמי שנפרדו דמי והשאר היו להו כמפורשין: ומועילין כהן.
כל השאר דנשאר יש עולה ובעולה איכא מעילה: ואין מועילין
נמקטן. דאיכא למימר של שלמים
הן ושלמים ליכא מעילה לפי
זריקת דמים: דמי עולה יביא כהן
עולה והשאר יפלו לנדבה. דכל היכא
דמיעוטא חטאת ביניהן כסמועין דמי:
ומועילין כהן. משום דמי חטאת
שביניהם, ואי קשיא והא דאמרין דמי
חטאת לא נחמין ולא מועילין לא
קשיא דהא דמי ממני לא נחמין
ולא מועילין דמי חטאת משום דמי
ואין ראויין להקדש אכל כי לא מת
אין מועילין בדמים שהרי ראויים
להקדש: ולא נמקטן. (א) [שמה]
שלמים הן: אכל נכסא כ"י כ"ל
כמפורש. שאם מת והניח ג'
בהמות הרי היא כמפורשת משום
דלית ביה (א) היכר דהך דהויא
נקבה ולכך חטאת והיא דהוי זכר
עולה והיא דהוי איל בן ז'
לכך שלמים וכיון דהויין להו
כמפורשין חטאת תמות ושלמים
יקרנו דברתי ממני: ז"ל אלא
סמימיס. וז"ל דפרשין: אכל
נעלם מוס. דאם מת והניח ג'
בהמות נעלי מומין כיון דלאו
להקדש קיימי אלא לדמיין דסתמא דמילתא הולכין דמים
והפרישו ונמעות סמומין דמין ויפלו כולן לנדבה: אכל נכסא.
אם הניח ג' חטיות כסף הווי להו כמפורשין. הניח ג' חטיות כסף
כדי לקנות בזהם מהן חטאת וזכאחמיה מהן עולה וזכאחמיה מהן שלמים
דמי חטאת ילכו לים המלח: וז"ל כ"י יצחק אחר אפילו נכסא.
כסמומין דמי הוויין וראויין לעשות מהן מעות אכל ג' כסא של
קורות כמפורשין דמי חד לחטאת וחד לעולה וחד לשלמים: ז"ל מ"ט
דנענן. דרב [נחמן ורב] (א) יצחק דלמני מעות הווי כסמומין
ולא נכסא ולא כסא של קורות אי משום דלמני גמירי לה
דהווי כסמומין אכל מידי אחרינא לא: אלא מעשה ולא עופות.
מסתמא הווי להו כמפורשין: וז"ל אלא הא דאמר רב
חסדא אין הקינן כמפורש כו' נקטיס נעליס. מן השוק שאם
נאכל חזר מהם א' או פרט לארץ העולם קודם שיהיה כהן
יביא אדג לשיני אלא ז' ש"מ מדעופות הויין כהן כסמומין:
וכדכר חסדא בהמה וסואר של קורות נמי הויין להו כסמומין:
א"ל

להקדש קיימי אלא לדמיין דסתמא דמילתא הולכין דמים
והפרישו ונמעות סמומין דמין ויפלו כולן לנדבה: אכל נכסא.
אם הניח ג' חטיות כסף הווי להו כמפורשין. הניח ג' חטיות כסף
כדי לקנות בזהם מהן חטאת וזכאחמיה מהן עולה וזכאחמיה מהן שלמים
דמי חטאת ילכו לים המלח: וז"ל כ"י יצחק אחר אפילו נכסא.
כסמומין דמי הוויין וראויין לעשות מהן מעות אכל ג' כסא של
קורות כמפורשין דמי חד לחטאת וחד לעולה וחד לשלמים: ז"ל מ"ט
דנענן. דרב [נחמן ורב] (א) יצחק דלמני מעות הווי כסמומין
ולא נכסא ולא כסא של קורות אי משום דלמני גמירי לה
דהווי כסמומין אכל מידי אחרינא לא: אלא מעשה ולא עופות.
מסתמא הווי להו כמפורשין: וז"ל אלא הא דאמר רב
חסדא אין הקינן כמפורש כו' נקטיס נעליס. מן השוק שאם
נאכל חזר מהם א' או פרט לארץ העולם קודם שיהיה כהן
יביא אדג לשיני אלא ז' ש"מ מדעופות הויין כהן כסמומין:
וכדכר חסדא בהמה וסואר של קורות נמי הויין להו כסמומין:
א"ל

לעולה לה נפק משם שלמים שהיו עליהם עד הנה:
אבל בהמה הרי היא כמפורשת. ולכאורה איירי בזהמה דחזא
ליה לזמר כמו נכסא שקריבה חטאת וכבש שקריב עולה
ואיל שקריב שלמים וכמפורשין דקאמר רב הונא היינו שקריב כל
אחד קרבנו כדנייה וקמ"ל רב הונא נהי דלא פירש זה לחטאת זה
לעולה זה לשלמים מ"מ קריב כל חד וחד כי דנייה ולא נהא
דא"ר מאי קמ"ל רב הונא והא מתני' היא דמייתי בסמוך רש"י
אומר ביה ג' בהמות ולא פירש כי ועוד דמסתמא איירי רב הונא
בהך מיעוטא דבהמה דממעט נמי ממעות דהיינו נכסא וסואר קורות
דלא חזי להקדש כ"ל דאיירי בזהמה דלא חזיא לזמר כגון ג' פרים
או ג' עיירים דגמירי איל וכבש וכבשה דאיכא להו כמפורשין רב
הונא כמפורשין כ"ל דאמר רב חסדא חטאתו ושלמים מפורשין הן דהיו
לעיל (א) גבי אלא אפילו לחטאתו ולעולתו ושלמים מפורשין הן דהיו
פירוש מפורשין בתערוכות דמין והולכין לאכדוד וא"מ כיון דמיירי
בזהמה דלא חזיא לזמר בהקדש דפריש"י אלא כגון שלשה פרים או
שלשה עיירים מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין
חזיא להקדש לזמר כי פ"ה לזמי מ"מ חל עליה קדושת הגוף [דלמני] נפדית בלא מוס מידי דהוה אמקדיש וזכ לזמי של הקדש הדבר
נעמו לעולה אלא לקנות בדמיו לעולה דהיינו דמי עולה דקדוש קדושת הגוף ואם תאמר ומי דמי הם בידו להקדיש קדושת הגוף לעולה
גופה אכל הכה אץ בידו להקדיש לנזירות דהא לא חזיא דפרישית וי"ל דכדכר לה כדכר דממורה (דף יט:) דלמני המפורש נקבה
לאשם א"ר דלא חזיא לאשם שהוא כהן זכר מ"מ חל עליה קדושת הגוף דדעי מוס לפדות עליה ואם תאמר סוף סוף קשה דלמני שנה
תמימים דהכא (א) והוא דתמורה (דף יט) דהפריש נקבה לאשם המהקדיש וזכ א' לדי נכסין דלא נחמא ליה כי קדושת הגוף כדלמני נקבה
בשופות (דף יט) משום דגופיה לא חזיא לנכסין וי"ל דלא חזיא להם חל חזי כל לשום נכסין שבעולם אכל תמימים דהוה ונקבה
דממורה נהי דלא חזי לקדושת הגוף דהאי קרבן שהפריש עליו מ"מ רחוי לקרבן אחר ה"י בזהמה וא"מ ונהי דנחמא עלייהו קדושת הגוף
ובניח מוס לפדות עליו סוף סוף דמי קיימי א"ר מאי שנה תמימים וי"ל דשנה ושנה נעלם מוס רחוי לזמר מיד ולקנות קרבנות
מזרז חיישינן אולי נתן לבו להזכיר שם חטאת מה אסת מהס א"ר לא צריך והוי כאומר לחטאתו ולעולתו ושלמים דהוה מעורבין (א) בתערוכות
והולכין (א) לאכדוד ויש להוסיף ולתת טעם דמיעות ובעות מוס דחזי ליה לאלתר לקנות (א) בהן הקרבנות עמון האריכין לזמר כל יכאח בתערוכות
שמה נתן לבו לפרש בתערוכות דלמה יפרש בלבו בתערוכות הואיל ובידו לפרש ולזכר מיד כשיקנה הקרבנות (א) ענין האריכין לזמר אכל
היכא דאיכא שיייה ליכא למימר הכי: אבר נכסא א"ר אבר סואר קורות דבבות. (א) הוי אכל קאי אמתני' דקמי מעות סמומין יפלו
לנדבה ועלה קאי דוקא המעות אכל הפריש (א) נכסות או א' קורות א"ר להם דין סמומין אלא דין מפורשין בתערוכות דהולכין כהן
לזכר ועממא משום שיייה דפרישית דאין דרך למכור כספיה מיד דרך שומא אדם האריך להם וימכרם ביקור (א) וז"ל נכסא נמי חזי
סמומין קיימין קינן מיד אכל קורות דרך להשואב עד שומא אדם האריך לקנותם לזכר הגנין: אלא [מעתה] מעות וא"מ עופות.
לכאורה משמע דמיירי בעופות דלא חזי להקדש כגון חזיון ותרגולין דומיא דנכסא וסואר קורות דמעט נמי לעיל ממעות וא"ר לומר
כן דאחיון ותרגולין לשום קרבן לא חייאל קדושת הגוף עניין ויכול למכור בלא מוס והוי להו בזהמה (א) בעלת מוס דחשיב לעיל
כמעות ועוד דהוא דרב חסדא דמיירי עלה מייירי בתמורין וזני וינה וי"ל סוף סוף הא
בזיר קיימין כהן חל חזי להקדש וזכ לנצי מוס וינה וינה וי"ל כיון דחזי לשום קרבן מייירי קדושת הגוף
עלייהו מיד דהוה פריש ואשעירי דפירשו לעיל ומינה אכתי קשה דאי חייאל קדושת הגוף מו לא מייפרקי (דמיו) דאין לעופות
פדיון אפילו כשיפול בהם מוס א"ר אין רחוי לזמר כלל לא לימכר ולא להקריב קרבנותיו ועוד דהוא דרב חסדא דמיירי עלה מייירי
בחיבי קינן משמע דהאי פירכא נמי בחיבי קינן לכך י"ל דמיירי ודאי קינן (א) כמו זכ וזכא וכו"ל כהן וזכא (א) בחיבי קינן דשיק (א) בזה
דין סמומין כמו בזיר דלמניין לעיל הילכתא האומר בזיר וכל דמי לא כמו בחיבי קינן א"ר מייסוק נמי אפילו עופות
ובזיר עומא שזריך שמי מורין חד לחטאת וחד לעולה דבעמא נמי הילכתא דמעמא בשליה פירקין וי"ל מעות ולא עופות
כלומר אם חייבי קינן הפריש מורין וזני וינה וינה וי"ל פירש בשעת לקחה ומת קודם הקדשה או הפך לה בעלה דלא יביעין להו דין דסמומין
לענין זה (א) שקריב הכהן א' זה שירלה חטאת וא' זה שירלה עולה לפי דכריך שאמה אומר מעות דוקא הווי סמומין ולא בהמה

אמר יקרב עולת כהן סמומי דאמר לעיל נתן גזר וחייבי קינן דמי ליה וא"ר דאמרין אין מקיימין דאמרין א"ר
שלא יקחו עולה העוף משופר ונבה, אבל אם העוף קדוש כבר מקיימין בו הכהן אומר פ' טורף קליפא, אלא הא דאמר רב
הוא אין הקינן תפשיטתא וכו', ואמאי ולא מעות גמירי ולא דבר אחר וכיון שהפרישו הבעלים ולא פירשוהו כמפורש
שתפשיטו והוא תפשיטתא בעשייתא חזקא אלא שיהם כהן יכול לברור כרימיתא ולקח ועשה אלא שחזר ופירש חטאתו, הרי נמי
בהמה ובכסא וטאר של קורות ואם מת או הפך לא בעלה יפלו לנדבה, ולר"ל פרי הכי כי הוי דאמר בהמה ובכסא וטאר
של קורות מרגלי לשתות חיישי, שמה פירש, ה"י במפורש לחטאת או לעולה מחסתר נמי מיעוטא שמה פירש ואמר
מת ימותו ולא אמר יפלו לנדבה וכן כל קן חטאת לא יוכל להתברר עוד, אלא הא דאמר רב חסדא אין הקינן וזכא חסדא
אלא שפך מרגלי חזישינן לשפך בידו וכן נמי בבמה ובכסא וטאר, וקשה דאמרין מדרבנן כיון כמבה ממועילין דהן
בהן קן חטומה, אלא דמתבררין א"ר א"ר שהפריש חטומים וכו"ת נכון שהבעלים אומרים שלא ברור א"ר הא דרב

תניא כוותיה דרבא אלו לחטאמי והשאר לשאר נזירותי דמי
חטאת ילכו לים המלח. [ובמנן] מיירי ובמקוס (פ"א דמעילה)
גרסי' בהדיא ומת: והשאר חזיו לעולה והשאר חזיו לעולה
עומדין לשנים דכיון דלמחר והשאר חזיו לעולה והשאר חזיו לעולה
לקרבנות נזירות דאין יכול להביא
מכלל המעות א' מהן או עולה או (א)
חטאת דפרישית (לעיל עמוד א' ד"ה
לפוקי) ואין לו מקנה עד שיעל
[ב] בהמות ומחלל המעות עליהם
ואומר בכל מקום שיש בהם דמי
עולה ידיו מחוללים על בהמה זו וז' וכי
גמירי דיפלו לנדבה היינו דוקא כשדמי
חטאת מעורבים בהם עולה שיש בהם
אם נשמתא דמי עולה שיש בהם
מעילה ולא דוקא כהן דה"ה כהן
דא"ר (א) דליכא כהן דמי עולה:
ואין מועילין נמקטן. שמהל כל הן
מעות דשלמים וינה וזכמי שלמים
אין מועילין מיד דהוה חטאת ממיס:
והשאר יפלו לנדבה. שהרי
דמי חטאת מעורבין
בהן והלכה היא כזמר וז"ל כן
לקח כדלמני ליה (א) ומועילין כהן.
בשכיל דמי חטאת המעורבין כהן
והן בני מעילה: ואין מועילין נמקטן.
כי אומר נמקטן רחוי לבוא כולו
שלמים והקשה הר"ם [דלמני] לא
ימנעו אפילו נמקטן כיון דנפולין
כולן לנדבה דהיינו עולה קד למונח
משמחם לה דמי עולה וזכין לומר דעד שעת הקדשה שמקריבו
לעולה לה נפק משם שלמים שהיו עליהם עד הנה:

אבל בהמה הרי היא כמפורשת. ולכאורה איירי בזהמה דחזא
ליה לזמר כמו נכסא שקריבה חטאת וכבש שקריב עולה
ואיל שקריב שלמים וכמפורשין דקאמר רב הונא היינו שקריב כל
אחד קרבנו כדנייה וקמ"ל רב הונא נהי דלא פירש זה לחטאת זה
לעולה זה לשלמים מ"מ קריב כל חד וחד כי דנייה ולא נהא
דא"ר מאי קמ"ל רב הונא והא מתני' היא דמייתי בסמוך רש"י
אומר ביה ג' בהמות ולא פירש כי ועוד דמסתמא איירי רב הונא
בהך מיעוטא דבהמה דממעט נמי ממעות דהיינו נכסא וסואר קורות
דלא חזי להקדש כ"ל דאיירי בזהמה דלא חזיא לזמר כגון ג' פרים
או ג' עיירים דגמירי איל וכבש וכבשה דאיכא להו כמפורשין רב
הונא כמפורשין כ"ל דאמר רב חסדא חטאתו ושלמים מפורשין הן דהיו
לעיל (א) גבי אלא אפילו לחטאתו ולעולתו ושלמים מפורשין הן דהיו
פירוש מפורשין בתערוכות דמין והולכין לאכדוד וא"מ כיון דמיירי
בזהמה דלא חזיא לזמר בהקדש דפריש"י אלא כגון שלשה פרים או
שלשה עיירים מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין
חזיא להקדש לזמר כי פ"ה לזמי מ"מ חל עליה קדושת הגוף [דלמני] נפדית בלא מוס מידי דהוה אמקדיש וזכ לזמי של הקדש הדבר
נעמו לעולה אלא לקנות בדמיו לעולה דהיינו דמי עולה דקדוש קדושת הגוף ואם תאמר ומי דמי הם בידו להקדיש קדושת הגוף לעולה
גופה אכל הכה אץ בידו להקדיש לנזירות דהא לא חזיא דפרישית וי"ל דכדכר לה כדכר דממורה (דף יט:) דלמני המפורש נקבה
לאשם א"ר דלא חזיא לאשם שהוא כהן זכר מ"מ חל עליה קדושת הגוף דדעי מוס לפדות עליה ואם תאמר סוף סוף קשה דלמני שנה
תמימים דהכא (א) והוא דתמורה (דף יט) דהפריש נקבה לאשם המהקדיש וזכ א' לדי נכסין דלא נחמא ליה כי קדושת הגוף כדלמני נקבה
בשופות (דף יט) משום דגופיה לא חזיא לנכסין וי"ל דלא חזיא להם חל חזי כל לשום נכסין שבעולם אכל תמימים דהוה ונקבה
דממורה נהי דלא חזי לקדושת הגוף דהאי קרבן שהפריש עליו מ"מ רחוי לקרבן אחר ה"י בזהמה וא"מ ונהי דנחמא עלייהו קדושת הגוף
ובניח מוס לפדות עליו סוף סוף דמי קיימי א"ר מאי שנה תמימים וי"ל דשנה ושנה נעלם מוס רחוי לזמר מיד ולקנות קרבנות
מזרז חיישינן אולי נתן לבו להזכיר שם חטאת מה אסת מהס א"ר לא צריך והוי כאומר לחטאתו ולעולתו ושלמים דהוה מעורבין (א) בתערוכות
והולכין (א) לאכדוד ויש להוסיף ולתת טעם דמיעות ובעות מוס דחזי ליה לאלתר לקנות (א) בהן הקרבנות עמון האריכין לזמר כל יכאח בתערוכות
שמה נתן לבו לפרש בתערוכות דלמה יפרש בלבו בתערוכות הואיל ובידו לפרש ולזכר מיד כשיקנה הקרבנות (א) ענין האריכין לזמר אכל
היכא דאיכא שיייה ליכא למימר הכי: אבר נכסא א"ר אבר סואר קורות דבבות. (א) הוי אכל קאי אמתני' דקמי מעות סמומין יפלו
לנדבה ועלה קאי דוקא המעות אכל הפריש (א) נכסות או א' קורות א"ר להם דין סמומין אלא דין מפורשין בתערוכות דהולכין כהן
לזכר ועממא משום שיייה דפרישית דאין דרך למכור כספיה מיד דרך שומא אדם האריך להם וימכרם ביקור (א) וז"ל נכסא נמי חזי
סמומין קיימין קינן מיד אכל קורות דרך להשואב עד שומא אדם האריך לקנותם לזכר הגנין: אלא [מעתה] מעות וא"מ עופות.
לכאורה משמע דמיירי בעופות דלא חזי להקדש כגון חזיון ותרגולין דומיא דנכסא וסואר קורות דמעט נמי לעיל ממעות וא"ר לומר
כן דאחיון ותרגולין לשום קרבן לא חייאל קדושת הגוף עניין ויכול למכור בלא מוס והוי להו בזהמה (א) בעלת מוס דחשיב לעיל
כמעות ועוד דהוא דרב חסדא דמיירי עלה מייירי בתמורין וזני וינה וי"ל סוף סוף הא
בזיר קיימין כהן חל חזי להקדש וזכ לנצי מוס וינה וינה וי"ל כיון דחזי לשום קרבן מייירי קדושת הגוף
עלייהו מיד דהוה פריש ואשעירי דפירשו לעיל ומינה אכתי קשה דאי חייאל קדושת הגוף מו לא מייפרקי (דמיו) דאין לעופות
פדיון אפילו כשיפול בהם מוס א"ר אין רחוי לזמר כלל לא לימכר ולא להקריב קרבנותיו ועוד דהוא דרב חסדא דמיירי עלה מייירי
בחיבי קינן משמע דהאי פירכא נמי בחיבי קינן לכך י"ל דמיירי ודאי קינן (א) כמו זכ וזכא וכו"ל כהן וזכא (א) בחיבי קינן דשיק (א) בזה
דין סמומין כמו בזיר דלמניין לעיל הילכתא האומר בזיר וכל דמי לא כמו בחיבי קינן א"ר מייסוק נמי אפילו עופות
ובזיר עומא שזריך שמי מורין חד לחטאת וחד לעולה דבעמא נמי הילכתא דמעמא בשליה פירקין וי"ל מעות ולא עופות
כלומר אם חייבי קינן הפריש מורין וזני וינה וינה וי"ל פירש בשעת לקחה ומת קודם הקדשה או הפך לה בעלה דלא יביעין להו דין דסמומין
לענין זה (א) שקריב הכהן א' זה שירלה חטאת וא' זה שירלה עולה לפי דכריך שאמה אומר מעות דוקא הווי סמומין ולא בהמה

לעולה לה נפק משם שלמים שהיו עליהם עד הנה:
אבל בהמה הרי היא כמפורשת. ולכאורה איירי בזהמה דחזא
ליה לזמר כמו נכסא שקריבה חטאת וכבש שקריב עולה
ואיל שקריב שלמים וכמפורשין דקאמר רב הונא היינו שקריב כל
אחד קרבנו כדנייה וקמ"ל רב הונא נהי דלא פירש זה לחטאת זה
לעולה זה לשלמים מ"מ קריב כל חד וחד כי דנייה ולא נהא
דא"ר מאי קמ"ל רב הונא והא מתני' היא דמייתי בסמוך רש"י
אומר ביה ג' בהמות ולא פירש כי ועוד דמסתמא איירי רב הונא
בהך מיעוטא דבהמה דממעט נמי ממעות דהיינו נכסא וסואר קורות
דלא חזי להקדש כ"ל דאיירי בזהמה דלא חזיא לזמר כגון ג' פרים
או ג' עיירים דגמירי איל וכבש וכבשה דאיכא להו כמפורשין רב
הונא כמפורשין כ"ל דאמר רב חסדא חטאתו ושלמים מפורשין הן דהיו
לעיל (א) גבי אלא אפילו לחטאתו ולעולתו ושלמים מפורשין הן דהיו
פירוש מפורשין בתערוכות דמין והולכין לאכדוד וא"מ כיון דמיירי
בזהמה דלא חזיא לזמר בהקדש דפריש"י אלא כגון שלשה פרים או
שלשה עיירים מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין
חזיא להקדש לזמר כי פ"ה לזמי מ"מ חל עליה קדושת הגוף [דלמני] נפדית בלא מוס מידי דהוה אמקדיש וזכ לזמי של הקדש הדבר
נעמו לעולה אלא לקנות בדמיו לעולה דהיינו דמי עולה דקדוש קדושת הגוף ואם תאמר ומי דמי הם בידו להקדיש קדושת הגוף לעולה
גופה אכל הכה אץ בידו להקדיש לנזירות דהא לא חזיא דפרישית וי"ל דכדכר לה כדכר דממורה (דף יט:) דלמני המפורש נקבה
לאשם א"ר דלא חזיא לאשם שהוא כהן זכר מ"מ חל עליה קדושת הגוף דדעי מוס לפדות עליה ואם תאמר סוף סוף קשה דלמני שנה
תמימים דהכא (א) והוא דתמורה (דף יט) דהפריש נקבה לאשם המהקדיש וזכ א' לדי נכסין דלא נחמא ליה כי קדושת הגוף כדלמני נקבה
בשופות (דף יט) משום דגופיה לא חזיא לנכסין וי"ל דלא חזיא להם חל חזי כל לשום נכסין שבעולם אכל תמימים דהוה ונקבה
דממורה נהי דלא חזי לקדושת הגוף דהאי קרבן שהפריש עליו מ"מ רחוי לקרבן אחר ה"י בזהמה וא"מ ונהי דנחמא עלייהו קדושת הגוף
ובניח מוס לפדות עליו סוף סוף דמי קיימי א"ר מאי שנה תמימים וי"ל דשנה ושנה נעלם מוס רחוי לזמר מיד ולקנות קרבנות
מזרז חיישינן אולי נתן לבו להזכיר שם חטאת מה אסת מהס א"ר לא צריך והוי כאומר לחטאתו ולעולתו ושלמים דהוה מעורבין (א) בתערוכות
והולכין (א) לאכדוד ויש להוסיף ולתת טעם דמיעות ובעות מוס דחזי ליה לאלתר לקנות (א) בהן הקרבנות עמון האריכין לזמר כל יכאח בתערוכות
שמה נתן לבו לפרש בתערוכות דלמה יפרש בלבו בתערוכות הואיל ובידו לפרש ולזכר מיד כשיקנה הקרבנות (א) ענין האריכין לזמר אכל
היכא דאיכא שיייה ליכא למימר הכי: אבר נכסא א"ר אבר סואר קורות דבבות. (א) הוי אכל קאי אמתני' דקמי מעות סמומין יפלו
לנדבה ועלה קאי דוקא המעות אכל הפריש (א) נכסות או א' קורות א"ר להם דין סמומין אלא דין מפורשין בתערוכות דהולכין כהן
לזכר ועממא משום שיייה דפרישית דאין דרך למכור כספיה מיד דרך שומא אדם האריך להם וימכרם ביקור (א) וז"ל נכסא נמי חזי
סמומין קיימין קינן מיד אכל קורות דרך להשואב עד שומא אדם האריך לקנותם לזכר הגנין: אלא [מעתה] מעות וא"מ עופות.
לכאורה משמע דמיירי בעופות דלא חזי להקדש כגון חזיון ותרגולין דומיא דנכסא וסואר קורות דמעט נמי לעיל ממעות וא"ר לומר
כן דאחיון ותרגולין לשום קרבן לא חייאל קדושת הגוף עניין ויכול למכור בלא מוס והוי להו בזהמה (א) בעלת מוס דחשיב לעיל
כמעות ועוד דהוא דרב חסדא דמיירי עלה מייירי בתמורין וזני וינה וי"ל סוף סוף הא
בזיר קיימין כהן חל חזי להקדש וזכ לנצי מוס וינה וינה וי"ל כיון דחזי לשום קרבן מייירי קדושת הגוף
עלייהו מיד דהוה פריש ואשעירי דפירשו לעיל ומינה אכתי קשה דאי חייאל קדושת הגוף מו לא מייפרקי (דמיו) דאין לעופות
פדיון אפילו כשיפול בהם מוס א"ר אין רחוי לזמר כלל לא לימכר ולא להקריב קרבנותיו ועוד דהוא דרב חסדא דמיירי עלה מייירי
בחיבי קינן משמע דהאי פירכא נמי בחיבי קינן לכך י"ל דמיירי ודאי קינן (א) כמו זכ וזכא וכו"ל כהן וזכא (א) בחיבי קינן דשיק (א) בזה
דין סמומין כמו בזיר דלמניין לעיל הילכתא האומר בזיר וכל דמי לא כמו בחיבי קינן א"ר מייסוק נמי אפילו עופות
ובזיר עומא שזריך שמי מורין חד לחטאת וחד לעולה דבעמא נמי הילכתא דמעמא בשליה פירקין וי"ל מעות ולא עופות
כלומר אם חייבי קינן הפריש מורין וזני וינה וינה וי"ל פירש בשעת לקחה ומת קודם הקדשה או הפך לה בעלה דלא יביעין להו דין דסמומין
לענין זה (א) שקריב הכהן א' זה שירלה חטאת וא' זה שירלה עולה לפי דכריך שאמה אומר מעות דוקא הווי סמומין ולא בהמה

לעולה לה נפק משם שלמים שהיו עליהם עד הנה:
אבל בהמה הרי היא כמפורשת. ולכאורה איירי בזהמה דחזא
ליה לזמר כמו נכסא שקריבה חטאת וכבש שקריב עולה
ואיל שקריב שלמים וכמפורשין דקאמר רב הונא היינו שקריב כל
אחד קרבנו כדנייה וקמ"ל רב הונא נהי דלא פירש זה לחטאת זה
לעולה זה לשלמים מ"מ קריב כל חד וחד כי דנייה ולא נהא
דא"ר מאי קמ"ל רב הונא והא מתני' היא דמייתי בסמוך רש"י
אומר ביה ג' בהמות ולא פירש כי ועוד דמסתמא איירי רב הונא
בהך מיעוטא דבהמה דממעט נמי ממעות דהיינו נכסא וסואר קורות
דלא חזי להקדש כ"ל דאיירי בזהמה דלא חזיא לזמר כגון ג' פרים
או ג' עיירים דגמירי איל וכבש וכבשה דאיכא להו כמפורשין רב
הונא כמפורשין כ"ל דאמר רב חסדא חטאתו ושלמים מפורשין הן דהיו
לעיל (א) גבי אלא אפילו לחטאתו ולעולתו ושלמים מפורשין הן דהיו
פירוש מפורשין בתערוכות דמין והולכין לאכדוד וא"מ כיון דמיירי
בזהמה דלא חזיא לזמר בהקדש דפריש"י אלא כגון שלשה פרים או
שלשה עיירים מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין מה לי נעלי מומין
חזיא להקדש לזמר כי פ"ה לזמי מ"מ חל עליה קדושת הגוף [דלמני] נפדית בלא מוס מידי דהוה אמקדיש וזכ לזמי של הקדש הדבר
נעמו לעולה אלא לקנות בדמ

^(א) לקמן מה"ב, (ג) ש"ך לך דף כ"א, (ד) גי' ח"מ בפירושים (א, ד) גי' צ"ל בגימטריה.

נוסחת הריב"ן
א"ן ולקשה:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה אמר ליה וכו' לא אפשר למימר דכסמומין:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] תוס' ד"ה ויכח וכו' וא"ת מאי פריך ואלא הא דאמרת וכו' כ"ל:

[ב] אמר רבנו הצעלים בשעת הלוקים וא"ת. חכ"ת וא"ת נמחק וי"ב

[ג] אמר וא"ת בתעורבות כסמומין וכו'. חכ"ת

[ד] נוסחת נמחק: [ד] אמר ולא נכתב וכו' מאי ע"כ

חכ"ת מאי נמחק וי"ב נמי טעמא: [ה] אמר כיון דדמיא למשנה לגמרי דמי למשנה לאלתר ק"ל לחסוד. חכ"ת דמי דן לחסוד נמחק וי"ב חסוד דמי [דמיא] וחסוד ק"ל לחסוד [והך חסוד]: [ו] ד"ה וחסוד: כ"י הוה לן נחשכ בגימטריה חסוד נחשכ דן לחסוד נמחק וי"ב נחשכגיטריה:

הגהות התוספות

- ג"ל אלו"ט. 2. ג"ל ח"ב.
- ג"ל ונמח. ויכתב לגר
- בס"א דאמר.
- ג"ל דה"י כיון. 6. ג"ל ואחל. יומא שמה היה דעמס י"ו. 7. דל"ל וע"כ.
- ג"ל חסוד: חסוד ונ"ל דא"ת פירושו לקבוע זה למשנה וזה לעולה אפילו חסוד לקחת בעצמם. י"י חכ"ת דמיא שמה נתן לכו לפרש בתעורבות לאחר לקחת בעלים בזהמה ה"י נחשכ דמיא, שאלו כנסה למקשה חלוק בין בזהמה לעשות. וי"ת ה"י דמיא פירושו העצלים לאחר לקחת. ועלה פריך והאמר כ"ל חסוד ה"י. 9. חכ"ת הוא נמחק. 10. ג"ל ב"י ב"י. 11. ג"ל קשה לפירושו.
- חכ"ת לפירושו נמחק.
- חכ"ת כסמומין נמחק.
- ג"ל חסוד ונמחק לאחר כ"ל חסוד ונמחק וי"ל
- ג"ל כלשון.
- ג"ל וה"ל חסוד.
- בס"א דח"א. ויכתב נמחק.
- ג"ל מדרב.
- חכ"ת דל"ל היה מקשה לקחת.
- ג"ל מאי.
- חכ"ת לענין קביעות
- ג"ל ב"י ב"י ב"י
- לענין קביעות בין לענין דחכ"ת.
- ג"ל בהך עופות.
- חכ"ת הראוי נמחק וי"ל חסוד. 26. ג"ל נחשכגיטריה. 27. בס"א דה"ל.
- ג"ל דמעכשיו.

מוסף רש"י

ולא פירש. אחי מן חסודא (קטן חסוד). הראויה לחסודא. טעון כנסה נקבה כ"ת שנתה (טו). לעולה. הראויה לעולה. כנס כן זכר כן שמה (טו). לשלמים. אל כן ש"ת שנים (טו).

מי שאמר פרק רביעי נזיר

כו.

תורה אור השלם

1. ואם לא חמץא קדח ד"י ש"ה וקלחיה שתי תורים או שני בני יונה אחת לעלה ואח"כ לקטתא ובפר' ע"ה הבתן וקלחיה.

ויקרא יב ח וקטשה אתם הבתן אחר חטאת ואחרי עולה ובפר' ע"ה הבתן לפני י' ויקרא טו טו מזבחה.

פ' הרא"ש

חסדא נמי נזיק וכו' ועוד הי"אן גירוש שפא בירון כיון שחוא עצמו חסודא וכו' לבתן ולא א"ל זו חטאת וכו' עולה. וי"ל דרעת המקשה דאין שום דבר מפורש אלא בשעת הפרשה או בשעת עשה ולא בגמתי. ודכ"י פריך אלא שפתיש ולא עופות אם הפרש עופות סתומים ומת נמי חיישת שפא חז"כ בירון ויחזו והא אמר רב חסדא וכו' אלמא דאין דבר מפורש אלא או בשעת הפרשה או בשעת עשה.

וכן בהמה ונסכא וטואר נמי אין מועיל בירור אחר שהקדשו. וכן שמשע ב' טוף בקלפי ולא דוקא בעופות קא' רב חסדא אלא בכל קרבנות. ורבקרא הוה מצי למיפרך למאי דקאמר דחייש בהמה ונסכא

שפא בירור חז"כ הוא אמ' ר"ח וכו' אלא דיתא ליה למיפרך מעופות

אעפ"ה: א"ל רב **אמ' רב** לשיב' ולשע"כ דמרביתא לי דבהמה ועופות וזו סתומים כמו מעות חא דתנן: הביא ג' בהמות בכשה וכשה ואיל ואלו

פרש אלא אמר אלו לקרבנות נזירות: וראויין לחטאת ככשה. לעולה כבש ואיל לשלמים ואמאי וזא אב"י בהמה לאו כבשפרישת דב' וכוין שלא פירש חטאת ועולה

ושלמים היאך קריבין בלא קריאת שם. אלא דראי כמפורש דמי כאילו פירש חטאת ועולה ושלמים ונקבעת ש"א א' לשם מה שהיא ראויה. ולאידך פ"י דכ"י קא"ל ולשע"כ דאמרתא דאין בירור מועיל

אלא בשעת הפרשה או בשעת עשה. הא תני רשב"ג: דאם לקח סתם ואלו פירש דהבתן מקריב הראוי לחטאת חטאת. וא"צ לפרש מדקאמר הראוי לחטאת חטאת משמע שבתסום הוא מקריב וא"צ לקרוא לו שם אלא דסב"כ אחא שהבעלים קראו להם שמות אחר ההפרשה. א"ל ולכך ועשה אמר רחמנא. כלומר אחיבותי לך מעופות שכל א' מהם ראוי לחטאת או לעולה ואפ"ה אמר רחמנא ולקח ועשה שאם לא בירור הבעלים בשעת לקיחה יכול הכהן לברך בשעת עשיית אלמא הוה סתומים אבל לא אחבות לי מידי מבהמה דאע"פ שלא פירש ע"כ כל אחו ואחר נקבעת לפי מה שהיה ראויה דמי מצי למימר קח הקרב עולה

שאל פירש שעת לקיחה שאל נמן דעמו בין לקיחה להקדשה לגר' בלבו חד למטאת וחד לעולה ולא יוכל הכהן להקריב אותה אחיזה שירצה למטאת ואחיה שירצה לעולה: **וכ"י תיבא** ה"נ והא"ר חסדא ב'ו. וא"ת [ומאין] פריך והלא א' דלמרתא¹ מעות ולא בזהמה היינו משום דאיכא שיהיה משום דעמו מוס דכפרישית אבל הני עופות חזו להקדשה ואין לר"ך שהיה ולכן אין לחוש שמה נתן דעמו לפרש בלבו הלא למטאת והאי לעולה דליהו

כמפורשין וי"ל (דנהי) דכיו"ס דלא פירשו הצעלים שעת לקיחה שוב אין צידס להפריש' דהא בעו להמפרש בעשיית כהן ועשיית כהן אינו ציד הצעלים הילכך איכא למימר דאחר לקיחה אולי נתן לבו לפרשם בתעורבות וא"ת והא אין מועיל פירוש הצעלים אחר הלוקיחה וי"ל נהי דאין מועיל פירוש הצעלים אחר לקיחה דכ"ר אחיזה יקרב מטאת אחר יקרב עולה

מ"מ מהני פירש בתעורבות ואיכא למישא דשמא נתן דעמו לפרש אחר הלוקיחה הא למטאת והאי לעולה דהוי בתעורבות ומעתה לא יוכל הכהן להקריבם כדאנו אחיזה שירצה חטאת אחיזה שירצה עולה ולהכי פריך ובי חומא אין ה"נ והא"ר חסדא כ"י אלא בעשיית

הכהן כלומר הא בעשיית כהן מפרשם היכא דלא פירשו וצ"דירו הצעלים בשעת הלוקיחה ב' [ואימאן] דעתס' לגרסם והוה כמו מפורשין בתעורבות ואין חומא שיתפרשו בשעת עשיית כהן כשהצעלים קיימים אדרבה לא יהיה הכהן רשאי לעשות אחד לחטאת ואחד לעולה לפי דעמו אם לא ישאל פי הצעלים אם נתנו דעתם על הגזילות מעולם אחיזה לעולה ואחיה למטאת דלס אינו שאל את פיהם שמה יעשה איפכא מנתינת דעת הצעלים אלא ודאי מדקאמר רב חסדא דבעשיית הכהן מתפרשות ש"מ דאין לנו לחוש שנתנו הצעלים עיניהם עליהם מעולם או אפי' נתנו עיניהם עליהם אותה מתינה לא מעלה ולא מורדת בפיו להדיא וכו"ה לבהמה וסואר של קורות שיהיו כסתומין גמורים למילמתייהו שיפלו לגדה ולא יומא מעות דוקא כי היכי דעופות הוו כסתומין למילמתייהו שהכהן עושה אחיזה שירצה חטאת ואחיה שירצה עולה ע"כ שטת המוס' והקשה ר"מ כיון דמעשיית הכהן פריך דכפרישית א"כ אדמקשינן מדרב חסדא מיקש' ליה מכמה משניות דמס' קיני דאיידי בקינין סתומין פירוש שלא פירשו הצעלים בשעת לקיחה דמשמע שכהן מזכיר בעשייתו וע"כ מאי פריך דהכי יחוש שהצעלים צירוס איפכא ממה שהכהן עושה והלא הם מציאים אותם לכהן להקריבם דעמו אחיזה שירצה לעולה ואחיה שירצה חטאת וא"כ' לא פירשום כלל ועולם אימא לך דהיכא דלא הציאום לבסוף לכהן דהוה כמפורשים בתעורבות כמו נסכא וסואר של קורות

[ומאין] פריך וע"כ היאך יועיל [פרישת] הצעלים בתעורבות אחר הלוקיחה דחיישינן אולי נתן דעמו לפרש ששוב לא יוכל הכהן לשונות יותר מאילו אמר בהדיא זה חטאת וזה עולה דאין מועיל אחר הלוקיחה כדאמר או בלקיחת בעלים או בעשיית הכהן לר"י להר"ם דפריך אהא דאמר לעיל מעות ולא בזהמה פ"י משום דאיכא שהיה ושמה נתן דעמו לפרש בתעורבות דמיני השהיה דהיינו צימים שבין שעת הפרשה לשעת הקדשה ואפי' ^[א] בתעורבות כסמומין בפירוש אחיז למטאת ואיזו לעולה דאהני פירוש לקבוע זה לחטאת וזה לעולה פריך' ⁸ והא"ר חסדא כ"י אלמא לא מהני פירוש הצעלים דהיינו הפרשה וצ"ן שעת הקדשה גבי קינין ומסתמא ה"ה גבי שאר קרבנות ע"כ

פ"י הר"ם וקשה דהא דקאמר רב חסדא אין הקינין מתפרשות משמע דוקא קינין מדלא קאמר אין הקרבנות ועוד אפי' את"ל דליף שאר קרבנות מקינין מ"מ אין צדקא הוא' דלמות לקינין אלא קרבן דחוי להקדשה הן עמנן דומיא דקינין אבל נסכא וסואר קורות לא וכן פריס ועשרים לגבי נזיר דלא חזו להקדשה גופייהו ליכא למיפך להו מקינין ועוד מה לו להאריך בלשונו כ"כ דקאמר מאי טעמייהו דרננן דקאמרי מעות ולא בזהמה וכו' לעיל לאלתר ה"ל לאקשווי א"ר הונא דאמר אל בזהמה ה"י היא כמפורשת איני והא"ר חסדא ואלאוכיזי דלא מהני [פרישת] הצעלים בינו בינו ¹⁰ לפי שטת הר"ם וגם הלשון קשה ¹¹ דמס' קינין ואמר והא מעות גמירי לפירושו ¹² ועוד קשה ללוחו טעם מפניי התוס' דהא דאמר מעות ולא בזהמה ולא נסכא דכיון דאיכא שהיה חיישינן שמה נתן לבו לפרשם בתעורבות באותו הזמן והשיהו וזהו דוחק גדול שטעם זה אינו רחוק כלל בספר לך נראה כגויא ¹³ לפרש הגויא כפ"י הקונטרס דהא דקאמר מעות ולא בזהמה ולא נסכא וכו' ¹⁴ מ"מ משום שהיה הוא ומיהו אין הטעם משום חששא ¹⁵ כי פירש בתעורבות בלבו אלא משום דאין לך אלא בלשון ¹⁶ ההלכה שנשנית מעות סתומים יפלו לגדה בלשון המשנה ועל זה קאמר דוקא מעות גמירי ולא בזהמה פ"י ולא בזהמה תמימה דלא חזיא לנזיר להקדשה כגון פריס או שעירים וכן נסכא וסואר קורות והיא היא דרבותא ¹⁶ משמיעין אותנו הך אמוראי שלא תאמר דהלכה נמקבלה בכל מילי דלא חזי להקדשה דומיא דמעות כמו נסכא וסואר קורות ופריס לגבי נזיר זה אין לך לומר דדוקא מעות גמירי (תימא) שנופלין לגדה הילכך אין לך אלא ההלכה ומיהו בזהמה בעלת מוס בכלל מעות היא כיון דחוי דמי לאלתר כמו מעות ואפי' נשנית הלכה בהדיא מעות בזהמה בעלת מוס בכלל כיון דדמיא למעות לגמרי ¹⁷ (דמי למעות לאלתר) הך לדחיא ¹⁷ דמי לאלתר וכו"ה אמר' לעיל תנא בזכר כל מילי דדמי ליה אל בל נסכא וסואר קורות דלא חזי דמי לאלתר כדפירס ¹⁸ דפירק ראשון אותו ודאי נתמעט מכלל הלכה שנשנית מעות והשתא פריך שפיר דקאמר מאי טעמא דרננן דאמרי מעות ולא בזהמה וכו' אלא מעתה דקאמר מעות דוקא גמירי מעות ולא עופות בזהמה פ"י אם אחד מחייבי קינין או נזיר טמא שהפריש תורין וצני יונה סתומין שלא פירש בשעת לקיחה ומת ה"י דלא יפלו לגדה ולא נחשיבם כמעות סתומין וכו"ת אין ה"נ והא [אמרן] רב חסדא כ"י פ"י דהיכא דלא פירשום הצעלים בשעת לקיחה דאין מתפרשות אלא בעשיית הכהן כלומר דאין לשם שום דין פירוש אלא יש להם דין סתומים לכל מילי בין לענין שכהן יעשה אחיזה שירצה חטאת ואחיה שירצה עולה וצ"ן לענין שיפלו לגדה במעות סתומין אם מתו לאלתר כדפירס ¹⁹ דהיכא דלא פירש הקדשה ר"י לא פירש הקדשו דפריך לדרב ¹⁸ חסדא לפי' הקונטרס ולא מעשיית כהן כפריך כמו לפי' ראשון דלא היה מקשה ¹⁹ אלא דכפרישית דמשמע ליה דאם לא נתפרשו בלקיחה מו לא חשיב כמפורשין אלא כסתומין לכל מילי ואף לענין זה הוו כסתומין דיפלו לגדה וא"ת ואכתי ומא"י ²⁰ פריך מרב חסדא לפי' זה ודילמא רב חסדא לא איירי אלא לענין זה שלא יוכלו הצעלים לפרש אחר הלוקיחה אחיזה למטאת ואחיה לעולה [ולאן] איירי לענין שיפלו לגדה כלל וי"ל דמשמע ליה לכל מילי קאמר דהו סתומין ועוד דא"כ הוה ליה למימר אין הקינין נקבעות דהוי משמע דדוקא לענין קביעות קאמר אחיז למטאת ואיזו לעולה לענין קביעות הצעלים ²¹ שאם לא קבעוהו בשעת לקיחה שוב אינו יכול לקבועו שגם בעלמא רגיל להזכיר לשון קביעות לגבי קרבנות מדקאמרת ²² מתפרשות משמע על כל מילי קאמר אין להם דין פירוש אלא דין סתומין בין לענין דחשיב ²³ כסתומין ליפול לגדה והשתא הוי הלשון שפיר דמסיק והא מעות גמירי אלא על כרחך לאו דוקא מעות דה"ה עופות וה"ה דלאו דוקא מעות אלא אפילו בזהמה ונסכא וסואר קורות וא"ת לפי' הקונטרס דמפרש הא דפריך מעות ולא עופות צני למימר המקשה דעופות סתומים יפלו לגדה והא אמר' פ"ק דשבועות (דף יג:)

דאין מקינין המוצא בעולם העוף וי"ל דה"מ צמורת נסים ושרא מומרות פ"י שאם נשתיירו מעות שצאזות מעות אינו יכול לקנות עופות לקין המוצא אבל אם העופות עמנן נשתיירו כמו שמתו הצעלים קודם הקדשת כהנים עופות ²⁴ מקינין שפיר לגבי המוצא ח"ג המקשה דהכא לא ס"ל היא דשבועות שסם היא מימרא דאמורא: **ור"י טעמין** הא דתנן רבן שמעון בן גמליאל **אומר הביא שלש בהמות ואל פירש הראוי לחטאת**. כגון כבשה תקריב חטאת הראויה לעולה כגון כבש תקרב עולה הראוי לשלמים כגון איל הראוי ²⁵ לשלמים: **ואמאי** האמרת [בהמה] לאו כמפורשת דמאי. כלומר לפי מאי דבעי לאוכוחי מרב חסדא דעופות סתומין הם וה"נ בזהמה [ניתמן] כסתומין דמאי ולא כסתומין וא"כ יקשה לך אמאי חשיב להו רשב"ג כמפורשין וא"ת ומי דמי ומה דהא בזהמה דלעיל דחשיב כסתומים מיירי כגון דהו ג' פריס והנהו ודאי הוו כסתומים אבל אלו בזהמות דמיירי כאן רשב"ג מיירי בזהמה דחזו לנזיר ולכן חשיבין להו כמפורשין וי"ל דהכי פירוש אי אמרת בשלמא דקאמר רב הונא בזהמות דהיינו ג' פריס חשיבי קלת כמפורשין ולכל הפחות כמפורשין בתעורבות כה דרשב"ג ינחא דחושב ג' בזהמות הראויים לנזיר כמפורשין לגמרי כאילו חשיבין כיון וז למטאת וזו לעולה וז לשלמים אלא אי אמרת ה' פריס כסתומין דמיין לגמרי ה"נ מחמת שהן ראין לנזיר לא הוה לן ו' [ומתחשב ²⁶ ד' (בינייהו) לגמרי כמפורשין וא"ת ואכתי מאי [פריך דילמאן] רשב"ג איירי כשחזו פירשם הניזיר כשחזו פירשם בשעת הקדשה הוי למטאת וחי לעולה וחי לשלמים וי"ל דמחל ²⁷ ליטנא לא משמע הכי דקמי הביא ג' בזהמות ולא פירש וכו' ומשמע ליה הראוי לעולה תקרב לעולה ומעכשיו ²⁸ אף קודם הקדשה יש עליה

עין משפט
נר מצוה

במד"א מיי"פט"ו מהל'
פסולי מוקדשין הל"ז
ז"פ"ג מהל' שגגות הל' ג
ז"פ"ד מהל' תמורה הל"א:

מי שאמר פרק רביעי נזיר

ועליה שם עולה אף למעול זה אף. אם ממו העלית לדמימה אולא א
 צמפורשין בפירוש שעת הקרבה ריץ למימר ומא קמ"ל
 ורש"י ור"ם ומא קס"ד דרב פפא והא מוכחא מדרב חסדא דבעופות
 כבסחמומין דמיין וה"ה בבהמה ויש דוחק לומר דרב פפא ס"ל דרב

וְחִקְדָּשָׁה [כִּדְרוֹתָ] וְלִיתָהּ^א דְּכַמֵּה דּוּכִית
וּמִיִּיתָהּ לְדַרְבַּּ חֲקֵדָה וְז'ל דְּרִב פִּפֵּה
וּדֹאִי ס"ל דִּמְפִּי אִתָּהּ^ב דְּעוֹפֹת
כִּסְמוֹתִים דְּלֹא מוֹעֲטִין לֵהוּ
מִמַּעֲמֹת הֵייוּ מַעֲוֹס שֶׁאֵין לֵנו לַמַּעַט
לֵאלֹף דְּבַר הַדּוּמָה לַמַּעֲוֹת דִּלָּה חֲזוּ
הַלְקִיקָהּ כְּגוֹן ב' כְּפָרִים דִּלָּה חֲזוּ
לְגַלְלוּרִי הַלְקִיקָהּ אֵלֶּל עוֹפֹת דְּחֲזוּ
וּגּוֹפִיּוֹהִי הַלְקִיקָהּ אֵלֶּל לַמַּעֲמֹת מִהִלְכֵּה
שֶׁנִּתְפָּרֵשׁ בַּמַּעֲוֹת כְּסוּמוֹתִין יִפְלוּ לְגַדְבָּה
וְהוּא הֵדִין דּוּדֹאִי כְּסוּמוֹתִין הוּא ב'^ג
מִנְעוּלָא^ד לְגַדְבָּה וּמַשְׁתִּי לִיֵּה רַב שִׁמִּי
וְזֹלָה וְזֹלָה אֲמַר כְּסוּמוֹתִין
לְקִיקָתָהּ^ה כְּעוֹלָם אֲמַר כ' כְּלוּמָר
וְהוּאֹס לֹא פִירְשׁוּ הַבְּעוֹלָה בְּשַׁעַת
הַלְקִיקָהּ הוּא כְּסוּמוֹתִין וְהוּא הֵדִין
דְּרִב הוּא דֹאֲמַר ד' בְּהַמּוֹת דְּהוּו
כְּסוּמוֹתִין^ו לִפִּי שֶׁאִינוּ מוֹכִיחַ מִגּוֹן
הַהוּמִרִים הִי חֲטָאָה וְהִי עוֹלָה וְהִי
מִכִּסְמֵהּ פִּירֵשׁ שֶׁלֹּא פִירֵשׁ אֵין מוֹכִיחַ
מִגּוֹן הַבְּהַמּוֹת כְּלוֹם הִי חֲטָאָה וְהִי
עוֹלָה הַיִּלְכָּךְ נֹכַח לֹאֲמַר דְּהוּו כְּסוּמוֹתִין
לְגַלְלוּרִי אֵלֶּל כִּיֵּה בַּמַּעֲוֹת^ז דְּרַשְׁתִּי
וּקְדַמְתִּי הֵבִיא שֶׁלֵּם הַבְּהַמּוֹת הִרְאִיתִי
דְּמוֹכִיחַ מִגּוֹן הַבְּהַמּוֹת הִי לַחֲטָאָה
וְהִי לְעוֹלָה וְהִי לְשִׁלְמוֹת דְּכַשָּׁה
וְהִי נִקְבָּה וְהִי לַחֲטָאָה שֶׁחֲטָאָה
עוֹלָה מִלְּמִיחָה דְּתַקְרַב עוֹלָה שֶׁהוּא
לֵאלֹף זִכַּר הֵייוּ כֵּשׁ וְכֵשׁ אֵלֶּל מִפּוֹרֶשׁ
לְהִדִּיא דְּקִרְבַּ שְׁלָמִים וְכֵן
בְּכַשָּׁה לַחֲטָאָה וְכֵן כֵּשׁ עוֹלָה הַיִּלְכָּךְ
לְמִיחָה דְּמוֹתִין מִפּוֹרֶשׁ גְּדוֹל
מִנְהֵם אֵלֶּל ג' פִּירֵשׁ כְּסוּמוֹתִין דְּמִיחָה
וְהוּא נִגְמַר אִי ג' פִּירֵשׁ הוּא כְּסוּמוֹתִין

ה'י"ז הו' כסלומין [כך] סב"ה המקס"ה: **מתיב** רב י"ה הונא. אומר
 צבעל מוס כסלומין דמיל לר"י דאמר לעיל הכי פריך והמיל
 כי"ד הא"ס מגלה לנזירות אביו ה"ג בזמן שאביו היה מזי והפרס
 ומעוט לזיניו פירש סלומין ומזי ואמר הכי הררי מזי ע"מ שא"י
 מגלה על מעוט אביו ו' דהוא שמגלה על מעוט אביו פירש אע"ג
 דקמן מיימין דא"ס אביו הפרס מעוט לחטאתו שאלל חלב ומז
 ונחתיב הכי וס הוא חטא חלב אינו מציא חטאתו ממעות
 שהפרס אינו חטאת ה"ה הלכה היא בזיז שמגלה על מעוט שהפרס
 אביו לזיניו ודוק שלל נדר הכי אביו דמסיק והיכל אכל
 נדר כמי אביו לא דקלמ' אכל מי שהי' הוא ואביו מזיז והפרס
 אינו מגלה עליהם אלא יפלו לנדה דכך היא הלכה וא"ת ספרים דגמ'
 תבות עולה תהרב עולה וש"מ"ס תהרב ש"מ"ס מאי לאו אפי'
 צעלי מוס ומז דניתן להן דין מפורשות בתערוצת ימות' ולא ינוס
 ונחתיב דמין: **ל"א** תמיהה. כלומר לא משתבח דין מפורשות
מאי איריא דהני מעות ב'. [אמאי נקט ברישא מעות ה"ל לא
 דין סלומין ומפורשין הכל בזהמנות] וא"ת ואמאי לא פריך
 סלומין לימי בזהמ עגל מוס ו"ל דנזירייתא פריך שפיר דשמו
 ילתייה דדידה הכל בן צעל מוס דין תמימה אביו צעל' קתני
 וליהי' ליכא למפרש לימי צעל מוס דהו' סלומין] בנקיוב
 קרבנות¹² כחכיז חד גנשא וחד כנכשה וחד כשעירה: **ל"א** יני' ו'
 צעליה למיתא אולא ומאי האי דקאמר נמי בזה הכי אכל
ששהרי אי אדם מלח על בהמת אביו בזיזות דלארמיא כש
 בלשן המשהה אלא מעות חטאתי דלכלה נשית במעות כש
 חלצ' ששטן לש חטאת ס' כשרה והלא אמר לאל כיפר י"ש חלק' **ה"ג**
 הכא שנתחייב שמהי' הוי עקירה יומר ועוד י"ש לומר דודאי לע
 דאמר כשרה אכל הכא איירי להחכפר צו משום חטאתא
ה"ג אב"י יוצא במעות שכן מלח על מעות אביו. ואפי"ן שהמש
 בדשום דוכתא מגלה על מעות אביו: **אב"י** יוצא בקרבן על
 סמיהתו. כפרתא א"ס נפש חטאת וגו' והיציא שערות עיני' ש
 חטאתו עד שיהא קרבו לשם חטאת¹³ ואפי"ן אדם אחד: **יב"ל** לא יצי'

מִי מִצִּית אִמְרַת הָרִין דַּחֲסֵאת תִּקְרַב עוֹלָה
הַכֹּא נִקְבָּה הַכֹּא זָכַר מְתִיב רַב הַמְנוּנָא וּמִי
אִמְרִינן בַּהֲמָה בַּעֲלָת מוֹם כִּסְתוּמָּה דְּמִיָּא
ת"ש⁶ כִּיצַד אִמְרוּ הָאִישׁ מְגַלָּה עַל גִּזְרִית
אֲבִיו בּוֹמֵן שְׁהִי⁶ הוּא וְאֲבִיו גִּזְרִים וְהַפְּרִישׁ
אֲבִיו מַעוֹת לְגִזְרֵיתוֹ וּמַת וְאִמֵּר הָרִין גִּזֵּר
ע"מ שְׁאִנְלָה עַל מַעוֹת אָבִי⁶ הִיוּ לוֹ
מַעוֹת טַחֲמוֹת יִפְלוּ לְנִדְבָה הִיתָה לוֹ
בַּהֲמָה מוֹפְרֶשֶׁת חֲסֵאת תַּמּוֹת עוֹלָה תִּקְרַב
עוֹלָה וְשְׁלָמִים יִקְרְבוּ שְׁלָמִים מֵאִי לֹא אִפִּי⁶
בַּעֲלָת מוֹם לֹא תִמְיָמָה אֲבָל בַּעֲלָת מוֹם
בְּכִסְתוּמָּה דְּמִיָּא מֵאִי אִירִיא מַעוֹת לִימָא
הִיתָה לוֹ בַּהֲמָה בַּעֲלָת מוֹם יִפְלוּ לְנִדְבָה
הַכִּי נָמוּ בַּעֲלָת מוֹם לְמֵאִי קְדִישָׁא לְדְּמִי
מִי הִיִּינוּ מַעוֹת מְתִיב רַבָּא⁶ קִרְבְּנוּ בִּקְרַבְנוּ
הוּא יוֹצֵא וְאִינוּ יוֹצֵא בִּקְרַבְנָא אֲבִיו יוֹכֹל לֹא
יִצֵּא בִּקְרַבְנוּ שֶׁל אֲבִיו שְׁהַפְּרִישׁ מִן הַקֶּלָּה
עַל הַחֲמוּרָה אוֹ מִן הַחֲמוּרָה שֶׁל הַקֶּלָּה אֲבָל
יִצֵּא בִּקְרַבְנָא שְׁהַפְּרִישׁ אֲבִיו מִן הַקֶּלָּה עַל
הַקֶּלָּה אוֹ מִן הַחֲמוּרָה עַל הַחֲמוּרָה ת"ל⁶
קִרְבְּנוּ קִרְבְּנוּ⁶ בִּקְרַבְנוּ⁶ הוּא יוֹצֵא וְאִינוּ יוֹצֵא
בִּקְרַבְנוּ שֶׁל אֲבִיו יוֹכֹל לֹא יִצֵּא בִּקְרַבְנָא אֲבִיו
בְּבַהֲמָה שְׁהַפְּרִישׁ אִפִּי⁶ מִן הַקֶּלָּה עַל הַקֶּלָּה
מִן הַחֲמוּרָה עַל הַחֲמוּרָה שְׁהִי אֵין אֲדָם
מְגַלָּה עַל כְּהֵמַת אֲבִיו בְּגִזְרֵית אֲבִי יוֹצֵא
בְּכַמְּעוֹת שְׁהַפְּרִישׁ אֲבִיו אִפִּי⁶ מִן הַחֲמוּרָה עַל
הַקֶּלָּה אוֹ מִן הַקֶּלָּה עַל הַחֲמוּרָה שְׁהִי
אֲדָם מְגַלָּה עַל מַעוֹת אֲבִיו בְּגִזְרֵית
בּוֹמֵן

מי מ'נים אמרם דהאין דהוא טעמא סקרב עולה: הא ההיא דלשט
טעמא הוה נקבה והאי דעולה הו' זכר: מסיב רב המנונא ומי
אמרינן דבהמה בעלמא מוס כסמומה מגלה והסניא קינד אמרו
האש מגלה כו': ה"ג קינד אמר האש מנחם על גיורא עליו בלון
שהיה אציו גיור והפריש אציו מעוט
לגוריות ומס' (א) כו': הריני גיור ע"מ
שאגלה על מעוט אכא אין זה מגלה
על מעוט אציו הו' לו מעוט סמומין
כו'. ועקר המשנה אינה (א) כו'
דמעיקרא הוה ליה למיתני מגלה
על מזירות (א) אכא אלף רב המנונא
דבעי לאיתוי פירכא מינה טריחא
ליה מילתא למיתני קינד אמר מגלה
גורואו מלגלג עליו וקטקט בסיפא
משום דבעי פרוכי מינה אין זה מגלה
על מעוט אציו והאילו וכבר מת
אציו קודם שקיבל עליו זה מזירות
אלל בסיפא דכריתא מפרש קינד
מגלה על מזירות אציו (א) דלדמפיש
בסיפא דמתני': היספ לו דבהמה
מפורש. כלומר הפריש ג' בהמות
אלל לא פ"י אילו לטעמא ואילו עולה:
מאי לא אפי' בעלמא מוס. שכן בעלי
מומין וקא חשיב לכו כמפורש
דקאמר הסטאט תמות והעולה מקרב
כלומר ממכר וביצא דמיה עולה
וקסאט לר"ג דלפנ' (א) בעלמא מוס
כסמומה דמאי ויזמנ דמיה לנדב
דקין מעוט סמומין: לא המימה.

לא יצא בקרבן אביו
מן הקלה על הקלה
ורה שהרי אין אדם
בנזירות אבל יוצא
אפי' מן החמורה על
על החמורה שהרי
עות בנזירות
בזמן
יחטא וגו' ויחטא את קרבנו בקרבנו הוא יוצא: יכול לא [יחטא]
בקרבן אביו שהפריש: אביו מן עבירה קלה שגבר כגון שבעה
העדות ושבעה ביטוי: על החמורה. שהכן חטא אביו שאלכ נפש
ודם וסחמתיב בתיבוי מיתות דין: קין: למלוד לומר. ואלה: נפש
אחת מחטא והביא (את) קרבנו: שהרי אין אדם מגלה על בהמה
אביו בנזירות. דעתן (לפני דף ג.) מי שהיה הוא ואביו מירין והפריש
אביו מעות סמומין כו' מדקאמר מעות ולא אחר בהמה
שמע מינה דעל מעות הוא דמגלה ולא על בהמה: [א]

בזו מעות פירוש בסקמא ומת ואמר הכן הריני מגלגל על מעות אבי
 זו אפסא וגירסא זו עיקר: **ה'רית** לו בהמה מופרשת [הפאת]
 זו בהמה בעלת מום. כלומר מאי לאו אפי' הפרש אביו שלש בהמות
 להס דין מעות סתומין לפדותם ולהביא בדמיהן נדבה דבעלי מום
 אלא בזהמה תימנה לאכל בעלת מום בסקמא דמין דמערבין: 11
 חזק דירשא היתא לו בזהמה בעלת מום דהכי הוי שפיר טפי למייתי
 תני' דקמני מעות סתומין יפלו לנדבה ואי בזהמה בעלת מום כמעות
 דכולה ברייתא בסקומין 12 מיירי וא"כ לימי כולה בזהמה וליפלו
 ת מפורשין קמני תמר הכי מעות סתומין ומחלק הכל בזהמות
 [מעות]: **מתיב רבא קרבנא**. בפרשת א' נשיא יחטא ושלשה
 אביו קרבנא אביו. י"ש רמא איתרמי קרא לא ודאי חטאת שממו
 ואלא ברא בקרבן אביו שהפריש מן הקלה על הקלה וכו':

היה פירקין שאינו מגלה על "אביו כי אם על מעות סתומין דלא הוחר
 וינין דוקא" ה"ה מוקדק ה"ה" דלחר בפ"ק דזבחים (דף ט') טעמא
 למיירי שלא היה חייב שתיבה כי אם חטאת חלב ולכן עדיק אבל
 לתכפר בו בשביל חטאת חלב שיתה עומדת לך איכא מאן
 ש' שרוא לעוקר ממנה שיהא מנחילה לך כל דבר:

היו מפורשים לחטאת אציו וכה"א אינו מגלה על ממות של אציו מ"מ כיון
 שפירש ר"ע צמו. לעצירה זו ויציאתו לעצירה אחרת: ר"ל קרבנו ע"ל
 חטאתו ואע"פ שדרשנו כבר שלשה קרבנות¹³ עמה בל דרוש על
 כשפירש צמוד בזה המפורש¹⁴ לעצודה¹⁵ ומוקריבה לחטאת¹⁶ אחר:

שְׁהָרִי

ר חייבי חטאות שאין חייבין על זדונן סקילה. על החמורה שבת וע"ז וכיוצא בהן שחויבין על
על בהמת אביו בנז"י שאם הפריש בהמות לנזירותו ומת ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאגלח על
ת סתומים שהפריש אביו:

מסורת הש"ס

(א) לקמן ל: (ב) הכל בכריתות
 (ג) [בסיס': ת"ל קרבנו
 בקרבנו], (ד) ז"ל המנוח,
 (ה) נ"א במעורבין, (ו) ז"ל
 אשר, (ז) ז"ל מורות, (ח) שייך
 לדף כ"ח, (ט) ז"ל חטאתו,
 (י) ז"ל לעבירה,

נוסחת הריב"ן

[א] כִּי: [ב] אֲבִיו: [ג] וְקָא:
 [ד] וּבְדַמְפֶּרֶשׁ: [ה] דְּמִיָּא לֵה:
 [ו] (לְמַחְזֵי) לִיתָא בְּכִי:
 [ז] (וְהִבִּיא אֶת כּו' בְּקִרְבָּן
 אֲבִיו) כִּי לִיתָא בְּכִי: [ח] עַל
 בְּהֵמָה ח"ל וְהִבִּיא אֶת קִרְבָּן
 שְׁעִיר עִזִּים תְּמִימָה עַל
 חַטָּאתוֹ עַד שִׁיֵּא קִרְבָּן
 לְשׁוֹם חַטָּאתוֹ:

הגהות הב"ח

(א) גמ' זמן שהיה אביו בדרך והפריש לבני כ"ל ועינת הוא נמחק: (ב) אב' שחללה על מצות אב אין זה מבדלה על מצות אביו היו לו מעות קטומות: (א) רש"י ד"ה הכי גרסות וכו' מעות נזירות ומת ואמר הינו אלא רב המונח וכו' מגלה הוא מדלג זה ונקט סיפא משום דכתי' פריך מינה כ"ל ורש"י:

הגהות מהר"ב

[illegible]

גהות התוספור

1. ז"ל ושם מטאח אף.
2. ב"מ"ז דלמא. ז"ל ז' אף.
3. ופלו. ז"ל אי בלקיחא.
4. נעזים אי בלקיחא כהן.
5. מיתות חורבן קן מנחא.
6. מיתות חורבן דקדן דקדן.
7. הוה דאמר בנדיחות דהו
8. כסחורין מנחא. ז"ל ז' אף.
9. כסחורין. ז"ל ז' אף.
10. המשה. ז"ל שדפריש
11. אפוי מטאח הכה הנה כו.
12. ז"ל ז' אף.
13. ז"ל ז' אף.
14. ז"ל ז' אף.
15. ז"ל ז' אף.
16. ז"ל ז' אף.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש. באדיבות הוצאת ח. וגשל. © כל הזכויות שמורות

